

Vzpomínám /a přiznávám se i k slzám/ na všechny kamarády, ty žijící i na ty, kteří už tu s námi nejsou. Na ten studený listopad, kdy jsme se tajně scházeli na letním cvičišti a potom na faře u Jelínků. Jak nám vyhrožovali, že domů živí nedojdeme a že jsme vůbec nevnímali, že nám šlo o život. Tehdy jsme opravdu cítili, že v jednotě je síla a že tyto dny jsou zkouškou, jací vlastně jsme lidé. Snad tyto vzpomínky nám dají sílu a trochu probudí lidi z atmosféry chladu, sobectví, nevraživosti a závisti. Chtěli jsme jen dobro a svobodu pro naši zem. Zapomíná se na to, že to pro nás "byl zázrak" - vymanit se z totality. Svět nás obdivoval a byl ochoten nám pomoci.

Dnes je slyšet mnoho kritiky - někdy oprávněné. Ale kdo jiný, než my sami, to může změnit. Budeme mít jen to, na co máme, co umíme a dokážeme. A co dnes pokazíme, budeme dlouho a těžko napravovat. Moji rodiče mě učili k lásce ke své zemi, k hrdosti a úctě k tomu, že jsem Č E C H. /Maminka říkala "To si, děvče pamatuj, že Čechy jsou vždy domov tvůj"./ A tak věřím v český národ. Věřím mladým lidem, že přes všechna úskalí, která nás ještě potkají, dokáží, že, jak jsme to s Petrem Pospíšilem zpívali před soudem, "**Jednou budem dál!**"! Pokud jde o naději - je v nás. Proto jsme tu v listopadu byli a proto jsme tu i dnes.

Přeji Vám všem hodně zdraví, lásky a aby na Vaší cestě životem svítilo co nejvíce sluníčka.

17.11.2014

Marie Kautská